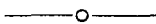
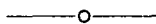

szet leírásából indul ki s azzal hozza összeköttetésbe az élet egyes mozzanatait, teendőit, vagy a maga gondolatait, ritkábban érzelmeit, szóval a természet leírását saját reflexióival szövi egybe. Így pl. a zsendülő tavasz rajzához hozzáfűzi a mulandóságról való elmélkedést. Elég gyakran említi a természet egyes dolgait és jelenségeit, a hegyeket és folyókat, a fákat és virágokat; hasonlatokat, képeket is vesz a természetből. Italia mosolygó egéről és a szelektől korbácsolt tengerről sem feledkezik meg. Szereti emlegetni gyermekkorának a természettel vonatkozásban levő emlékeit, a mesés Voltur-hegyét, a rohanó Aufidust. A Sabinumát átszelő Bandusiának is emléket állít verseiben. Az állatvilág is elég gyakran szerepel Horatiusnál képekben és hasonlatokban. Mindezek mutatják, hogy Horatius, valamint az embereknek és önmagának, úgy a világnak általában és az őt környező természetnek éles szemű, lelkes megfigyelője s költeményeiben jelentős szerepet juttat a természetnek.

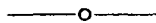

4. Futó Jenő: Az idill eredete, fejlődése, elmélete és magyar irodalma.

(Megjelent nyomtatásban: Főiskolai Könyvnyomdában, Pápán, 1910. 61 l.)

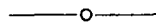

5. Gestetner Jenő: A kereskedelmi nyelv magyarsága.

6. Gyurácz Ferenc: A magyar politikai szónoklat nyelve Kossuth előtt.

Részletesen vizsgálja Felsőbüki Nagy Pál, Wesselényi Miklós, Széchenyi István, Beöthy Ödön, Kölcsey Ferenc, Deák Ferenc, Szentkirályi Móric, Eötvös József és Szemere Bertalan szónoklatainak nyelvi és főleg stílusbeli sajátosságait.

7. Kun Béla: Kant tér és idő elmélete.

